

LUNDAGÅRD

SVERIGES ÄLDSTA STUDENTTIDNING - PÅ NÄTET SEDAN 1995

-
- ---
 - ---
 - ---

Att halka rätt

25 januari 2008

Ett antal medvetna bananskal har lett henne till en doktorsexamen i religionshistoria. På vägen dit har Kristina Myrvold både krockat med kulturer och skapat sig ett namn för sina okonventionella tentamensmetoder.

För Kristina Myrvold är kunskap inte fakta. Hon menar att kunskap är förståelse och att tänka kritiskt. Under sin tid som doktorand har hon använt nya grepp i undervisningen.

– Man är lite mör. Jag kom inte i säng förrän fyra i morse.

Morgonen efter sin disputation säger sig Kristina Myrvold vara helt färdig. Trots det ser hon oförskämt pigg ut och har nära till skratt när vi träffas på Centrum för Teologi och Religionsvetenskap. Gårdagens fest verkar emellertid ha gått henne helt förbi.

– Man är väldigt fokuserad på den första akten. Jag försökte att kontrollera mina nerver men man vet aldrig vilken kritik man kommer att få, konstaterar hon.

Kristina Myrvold har svårt att beskriva hur det känns efter att hon avlagt sin doktorsexamen i religionshistoria. Ett nästan tio år långt arbete har nått sin ände och resulterat i avhandlingen *Inside the*

Guru's Gate. Ritual Uses of Texts among the Sikhs in Varanasi. En klassisk tegelsten på över 500 sidor om sikhismen, en minoritetsreligion i Indien med cirka 20 miljoner utövare.

– I Sverige har vi en kulturkristen uppfattning om att en text måste vara som vår bibel. Något man läser för innehållet. Men sikherna har tagit det minst ett steg längre, berättar Kristina Myrvold entusiastiskt. Skriften är verkligen central inom sikhismen. Enligt traditionen har det funnits ett antal guruer som alla fått en uppenbarelse från gud som de sedan förmedlat vidare. I början av 1700-talet bestämde sig emellertid den tionde och sista gurun att det härnäst var skriften som skulle axla hans roll.

Kristina Myrvold berättar att man sedan dess skapat en social relation till skriften. I ett sikhiskt tempel finns till exempel en vanlig säng avsedd för skriften. Om morgnarna installeras den sen på ett upphöjt torn i mitten av templet där man har audiens.

– Sikherna har sitt huvudfäste i Punjabi. Men jag har fokuserat på Varanasi, i norra Indien, som är en helig stad för hinduerna. Där har jag haft möjlighet att följa hur sikhismen påverkats av en annan kontext. Hur de använder och tolkar den religiösa texten utanför sitt "hemland".

Med sin forskning hoppas hon bland annat bryta den exotiska bild av sikherna som florerar i västvärlden.

– När man tänker på sikherna är det turbaner och krigare med svärd som dyker upp. Man fastnar gärna på de externa symbolerna i stället för att gå till kärnan och söka förståelse.

Att hon är född och uppvuxen i Värmland går inte att ta miste på. Med sina sch-ljud ger hon ett ord som "personer" en rund och mjuk karaktär och nästan varje mening avslutas med ett typiskt ickefrågorande "va".

– Jag kommer från västra Värmland jämte gränsen till Norge, vettu! Myrvold är ett norskt efternamn och halva släkten bor där, säger hon och demonstrerar sina språkkunskaper.

Att hon började läsa religionshistoria, hamnade i Lund och blev den första i sin familj med en akademisk examen ser hon som en slump, eller?

– Jag brukar tala om medvetna bananskal. Man halkar liksom på dem fast att man själv lagt ut dem.

Studierna påbörjade hon vid Karlstads universitet och via ett sexmånaders utbytesprogram åkte hon till Indien -96.

En resa hon beskriver som en omvälvande kulturchock.

– Som många andra gick jag runt som en främling de första veckorna. Men när man väl lärt känna människorna ser man att vi alla har samma problem med familj och ekonomi, säger hon och skrattar. Flertalet resor senare hade hon samlat på sig ett material värdigt en avhandling och lärt sig att behärska både hindi och panjabi. Det var också på en resa till Indien hon träffade sin äkta hälft, som händelsevis råkar vara sikh.

Även om hon inte vill erkänna att det var något medvetet bananskal inblandat pekar omständigheterna åt det hållet.

– På flyget dit hade jag fel på mitt säte och vi hamnade bredvid varandra. Vi började prata och det var ju trevligt, säger hon och skrattar.

– Att komma från Karlstad till Lund är också en kulturell resa.

– Här finns lika många traditioner och oskrivna lagar som i Indien, men det har varit toppen.

Kristina Myrvold vill sammanfatta tiden i Lund som en kreativ period där perspektiv förändrats och passionen utvecklats.

– I början kunde vi ha seminarier två gånger i veckan med 20-25 doktorander som alla hade intresset religionshistoria. Det var en riktig kick!

I Lund har hon också hunnit med att undervisa en del och bland annat drivit igenom en kurs i sikhism. Hon har även skapat sig ett namn som föreläsare, mycket tack vare sina påhittiga examensmetoder.

– Den skriftliga tentan som sådan har man sedan länge bevisat att det inte är ett fruktbart system. Man lär sig bara vad böcker och lärare säger och den som reproducerar bäst får bra betyg. Men hur mycket fastnar? Och vart tar studenten vägen i allt det här? Och passionen?

För Kristina Myrvold är kunskap inte fakta. Kunskap är förståelse och att tänka kritiskt. Därför har hon arrangerat studiebesök där studenterna får praktisera en religiös rit, om än på låtsas. I stället för den

skriftliga tentan får studenterna skriva en kursdagbok. Tanken är att skapa en kontinuerlig dialog med läraren där processen står i centrum.

– När man får ett svar skall man inte stanna där utan gå vidare och problematisera ytterligare. Det blir samtidigt en chans att reflektera och utvärdera sitt eget lärande.

Undervisningen har många gånger varit räddningen i doktorandarbetet för henne. Kristina hymlar inte med att livet som doktorand kan vara tufft.

– Problemet är att man ska samla på sig så mycket meriter. Du skall ha pedagogiska meriter innan du är färdig med utbildningen. Du ska också ha hunnit publicera dig, gärna internationellt. Internationell erfarenhet överhuvudtaget är en nödvändighet om du ska klara dig i konkurrensen.

– Dessutom är det kämpigt att försörja sig. Men det löser sig vettu, som vi säger i Värmland, skojar Kristina Myrvold som under resans gång har förfinat konsten i att skriva stipendieansökningar.

Samtidigt betonar hon att det är glädjen i att syssla med det man brinner för som driver henne.

Livet efter doktorsexamen har hon inte riktigt vågat tänka på.

– I går på festen konstaterade vi att det åtminstone blir lättare att ringa vårdcentralen som ”doktor Myrvold”, säger hon och himlar med ögonen.

– Men man måste vara ödmjuk, va. Självklart har jag planer och ambitioner, säger hon och spottar spontant ur sig idé på idé.

Det verkar som att det kan bli fler medvetna bananskal för Kristina Myrvold i framtiden.

Text: Axel Jönsson

Foto: Joakim Johansson

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____